

Dîwana Helbestvan û Nivîskara
مجلس الادباء والىثقفين

VAROJ TÊLO

QMIŞLO BAJARÊ EVÎNÊ

ÇÎROK

SIPASÎ

Di destpêkê de ez pêwîst di bînim ko ji xwendevanên vê çîrokê re diyar bikim ko ez xwe deyindar dibînim ji hin hevalan re , ewên alîkarebûn bi min re di pêk anîna vî karî de , mîna rehmetî Ferhad Çelebî û Ehmed Hiso û Elî Şemdîn , û yê li ser kempiyoterê tîp bi tîp nivîsandin .. û yê din .

Û vî berhemê xwe yê yekemîn ez diyarî Evîndarên bajarê Qamişlo (Bajarê Evînê) , û diyarî Evîndarên hemî milletê cîhanê dikim , û lêbûrîne ji hunermendê kurd yê bi nav û deng Se'îd Yûsiv di xwazim ko min navê helbesta wî (Qamişlo Bajarê Evînê) li vê çîrokê kiriye .

Û lêbûrîne ji xwendevanan dixwazim ko hin kêmasî hebin , û wê hebin jî , ji ber ko ev gava minî pêşîye di vî warî hêviya min jê ewe ko bibe dilopek tevî çemê Tor û Edeba kurdî bibe , ko mi xwest di vê çîrokê de roniyê bidim ser têkiliyên di navbera kurd û ermenan de wek du milletên bira li ser evîn û heskirîne di gihan hev , ne li ser xwîne ko dijminê wan wilo di xwest ..

Qamişlo : 25.2.2007

Varoj Têlo

Ay .. ! ji xwe re li vê keçika ciwan binerin , Fayo dev ji hevdû mayî gote hevalên xwe . Alan bi nerînek mîna birûskê li wê nerî û berê xwe zêvirand bi aliyê Hejar û Fayo de :

- çima nayê mala wê li aliyê cada dinê ? Hejar gote wan .
- Tu bi xwedê kî ? , Fayo bi matmayî gote Hejar û çavên herdiwan hîna bi ziq li serê Caklîn bû .
- Alan di nava dilê xwe de di keliya , lê ne wêrîbû hesê xwe bi şanî hevalên xwe bike da ku jêre jêre ne bêjin : te dît bê çawa tu jî wek meyi , kêfa te ji qîzikan re tê ..

çavîn Caklîn li Alan ketin û ew ezet nefsa bi sînyalan li hundirên navê de ket gava dît ku çawa xortek wek vîna bi ziq li wêna ne nerî wek hemû xortên din .

Ew bi van ramanan bi Lena re derbasî Mamîgona Kerem bûn .

Ev Mamîgon piçûk bû , nû vekirî bû , Kerem ew hema li hewşa mala xwe çend kevir û sîlak li erdê kom kiribû , berê jî ewî (Dondirma) difiro

.
- Meş lawê Xwedê em li pey wana herin , Fayo ji hevalên xwe daxwaz kir .

- Fermo , Hejar gote Fayo , lê Fayo bi çembilê herdiwan girt , daku ew berya wan derbasî Mamîgonê bibe .

Xortên di Mamîgonê de bi ziq li bedewbûna Caklîn di nerin , Qîzên Mamîgonê jî li Alan di nerîn .

Lê çawa awirên Alan bê hemdî wî li awirên çavên Caklîn diket dilê wî bi lez lê dixist .

Ji xeynî gava ku bi futbolê dilîst tu carî bi vî awayî dilê wî lê nexistiye . kesek ne di karî xwe bi parêze ji tîrêjên yekemîn yên evîndariyê .

Êvarî li malê çiqas Alan xwe qulapt di nav ciyê xwe de , li çep û rast .. xewa wî ne dihat , çavên xwe di girt sûretê wê keçikê di mejiyê wî de mabû , çavên xwe vedikir , sitêrikên ezmanan di beriqandin wek nêrînên çavên Caklîn .

- Xewa min nayê , bi ufnî Caklîn gote Lena tevî ku se'etek derbas bûbû ku ew û lena di nav ciyan de bûn .

- Raze , ji sibhê re tiştek nema . Lena bi giraniya çav li xewî li Caklîn vegerand .

- Lena!

- ha .

- Te xortek dît li Mamîgona Kerem ?.

- Li wira tije .. ti .. je .. xo .. rt .. bûn , Lena bersiv da û bawêşkandin ji wê qut ne dibûn .

- Rabe , xewa min nayê .

- Lê xewa min t.. ê ..

Lena bi zor bersiva xew da û çend deqe di wê navê re derbas nebûn heta bû pixe pixa wê .

Caklîn çiqas sitêrik hejmartin û ne hejmartin xewa wê qet ne hat .

Tîrêjên rokê xwe belav kirin li ezmana , rojê ruyê xwe yê ciwan derxist û sitêrikan xwe ji fedîbûna veşartin li ber xweşikbûna tîrêjên rojê yê ku her deqe zêdetir di bûn li ser vî bajarî û ..

Gava Alan ji dewama xwe dereng dima ewî xwe di ser dîwarê (URÛBA) re diqevast , ji ber ku heta bigihişa dergehê wextek dirêj dibir .

Bi lez kete wengeha xwe û çû li teniştaya Fayoyê rûnişt :

- Siba we bi xêr , Alan gote Fayoyê Hejar yê ku li pişt wana rûniştî bû .

- Ev çawa çavê te wilo sor bûne û dengê te wilo ziwa bûye ? Fayoyê ji Alan pirsî .

Alan li Fayoyê nerî û xwest bêje wî bê çima ewî nikarîbû rakeve , lê ew tirsîya ku Fayoyê Hejar qerfê xwe bi wî bikin .

- Ez .. ez .. min xew ne .. devê Alan tev li hev bû .

- xuyaye tu pir bi şev dixwîne , Hejar gote hevalê xwe.

Lêvên Alan ji hevdu vebûn û bû gernijînek , bersiva Hejar hate wek alîkariyekê .

- Belê .. ezbenî .. min dixwend . Alan bi zor peyivî .

Ewî serê xwe hejand û gote wan : Tu di pişt mere dixwîne , Fayoyê bi xeyd gote wî : new elê ye .

- Win dizanin ku ev heftiya dawîye êdî utla xwendinê dest pê dike .

Alan serê xwe hejand û di xwest sipasiya Hejar bike ku wî bi vê bersivê ew xilaskir ji pit-pita Fayoyê .

Tara (MIWEZEFÎN) XWEŞ tare ye , hejmara xelkê wê bêtir Fileh bûn , tenê mala Hejar û du malên dinê kurd bûn .

Di navbera mala Hejar û mla Caklîn de erdek fireh hebû , hinek şînkayî lê hatibû çandin . Di heftiyê de pirtir ji sê caran ITFAYÎ dihat ew avdida .

Rojê hin bi hin xwe diveşart û ezman bi alî sorbûnê ve di çû . pîrekên vê tarê , çîzên wê jî di vê demê de derdiketin ber deriyên xwe dirûniştin , dendik û çaya xwe jî bi xwe re der di xistin , wisa jî rûniştina xwe berdewam dikirin heta ku dunya tarî di bû êdî nema qedeh û dendikên xwe di dîtin , wê çaxê her kes derbasî mala xwe dibûn . çend amûdên elektrîkê hebûn lê bi zor şewqa wan çend mitran dora xwe ronî dikirin .

- Êvara we bi xêr !.

- Êvar bi xêr , diya Hejar û Xaltîka wî lê vegerandin û bi nerînek ne nas lê nerîn .

- Xaltîkê , hejar li male ? .

- Belê , diya Hejar li wî vegerand .

- Ez dikarim wî bi bînim ?.

- Hejar ..Hejar !! .

Gava deng ne çû Hejar , diya wî bi giranbûna laşê û xîz-xîza sînga xwe çû kete hundur û tev lawê xwe derkete ber deriyê hewşê .

Çawa çavê Hejar li Alan ket dawa derbasbûna hundur lê kir , lê Alan bi (NA) serê xwe hejand .

- Ka em hinekî ji xwe re bi meşin , û li ser xwendinê bi peyivin , Alan daxwaz kir ji Hejar .

Hejar li diya xwe nerî , da ku destûra wî bide , diya wî her tim ji wî re di got da ku bixwîne .

- Başe , here kurê min , lê dereng ne mîne , dayikê hêvî jê kir .

Herdû heval bi dengê nîv bilind li ser proqirama xwendinê peyivîn , û çawa dim eh û nîvekê de ewên haziriya xwe bikin ji imtîhana (BEKELORIYA) re .

- Emê li ku bixwînin? Alan ji Hejar pirsî .

- Emê rojekê li cem te , û rojekê li cem Fayo , û rojekê li cem min bixwînin .

- Pir başe , lê ..

- Lê çi ?.

Alan dîse nabûna xwe li ser vê pêşniyarê diyarî kir : mala Fayo tenge , xaniyê wan di avayiyên çar qat de ye , jorên wan pir tengin .

- Başe , em li cem min bixwînin !!.

Ruyê Alan geş bû û bi rûkenî got : Sipas Hejar , tu her tim qencyê bi min re dikî .

Piştî ku xatir xwest , ewî berê xwe da alî mala Caklîn û meşî , ewî nizanîbû bê kîjan mal ya wêye , lê hate bîra gotina Hejar (mala wê li hemberî mala me ye) , ewî çavên xwe gerandin , lê bê fayde , dunya tarî bû , tu kes li ber cadê nebû .

Heftiya yekemîn ji utlê derbas bû , Fayo û Alan dihatin mala Hejar di xwendin .

Diya Hejar ne di xwest ku kurê wê bi hevalên xwe re bide û bi stîne , lê gava dît ku lawikê wê bêtir di xwîne gava herdû hevalên wî di hatin cem wî dilê wê geş dibû ,ewê xêr hatin bi wan did a , hergav jî şîranî , çayê .. pêşkêşî wan dikir .

- Xwezka diya min jî wisa guhdan bi min û hevalên min bikira , Fayo bi ahîni gote Hejar .

Herdû xortan ji wî fam kirin û nerînên bi dilşewatî li Fayo nerîn , yek rast jî berê gotinê guhertin da ku Fayo aciztir ne be .

Çîroka Fayo dût û dirêje , û li vir cihê wê tune ye , lê tenê ev herdû heval di zanî bûn ku bavê Fayo diya Fayo revandi bû , ji ber ku bav misilman bû , dê jî cihû bû .

Piştî ku Fayo û xwişka wî çê bûn dayika wan hîna ciwan çû ser dilovaniya xwedê .

Jinbava wan pir te'ide li wan di kir , tevî ku ew jinbav musulman bû .

Gava Hejar hêsirên Fayo dîtin , ewî berê gotinê da bi aliyekî din ve :

- Fayo , tu dizane ku xaço hevalê min gote min ku çend pirsên nû hene sedî sed wê di imtîhanê de werin ! .

- Ji kîjan made ne ? Alan pirsî .

- Ji matmatîkê , Hejar bi dengekî bilind got .

Hişê Fayo bê hemdî çû ser vê axaftinê û diya xwe di vê deqê de di vê malê de ji bîr kir .

Çiqas diya Hejar ji wan di xwest ku ew firavînê û taştê bixwin lê ewan ne dixwarin . Hejar bi wan re derdiket heta dikana apê Ferho , ya ku ji dondirma , gazûz , boncûs û çixaran pêve tiştekan lê ne bû . ew bûbû ji wan re adet ku her roj nîvro û êvarê herin vê dikanê tiştekan bikirin .

Heftiya yekem û diwem ji utlê derbas bûn bê ku çavê Alan li keçîka ciwan bi keve , ewî nikarîbû ji Hejar pirsî wê boke , carna Fayo di xwest li ser (cada evîniyê) bi meşe û here malê , lê Alan ji wî dixwest ku ew herdu di nav (muwezefîn) a re herin malê .

Gava îstîraha wan bû , hişê Alan kûr û dûr di çû :

- Eee .. tu çû kû? .

- Nîvê hezarekî çende ? Fayo ji Alan pirsî .

- 200 , Alan bersiv da .

Bû tiq tiqa kenê Fayo û Hejar :

- Te çi got ? .

Fayo li Alan nêrî û got :

- Min tiştekan ne got .

Dilê Alan lê diket û çavên wî ziq dibûn , di bin berçavka wî ya qalind re :

- Ez çaw ate bibînim ? Tu li kû yî ? Tu çima diyar nabî ? ..

- Hey .. hey !! Tu kûve çû dîsa ? .

- Hê .. te çi got ? Alan li Hejar vegerand .

- Bi xwedê ez bawerim , Fayo destpêkir û têde çû .. ku zîlamê me evîndare!! .

Alan serê xwe danî û li pirtûkan nerî .. :

- Ma çi pêve ye .. ez nizanim ez bêjim wan li ser wê .. na .. na wê Fayo min bihetikîne ..

Alan serê xwe hilgast û mêranî da xwe û got :

- Ez bi dilim ! .

- Ma kî ji me ne bi dile ? Fayo qerf kir .

- Ma insane bê dil dijîn ? Hejar tamam kir û herdû kenîyan .

Tevî ku herdiwan ji wî famnekiribûn lê wan qerfê xwe dikirin , Alan jî matmayî ma :

- Ez dizanim ku mirov bê dil nikare bijî , lê mebesta min ewe ku ..

Alan peyivî û hinekî bê deng ma û ji nişkan ve got :

- Ez evîndarim ! .

- Na lo , wilo me bêje ! Hejar matmayî lê vegerand .

Dîse pîrçîna ken bi herdiwan ket , Alan rahişte pirtûkên xwe û ji mala Hejar derket .

Dunya safî bû , bîna hinek henekan hatibû vê tarê , Fayo jî alîkarî kir bi henekbûna vê tarê .

Ev roja yekşemê bû , Ferho ne î n û ne şemî , dikana xwe ne digirt , dikana wî dim ala wî de bû , . hema ew her tim li ber deryê dikanê bû .

Hejar û Fayo gihan Alan li cem dikana Ferho , . Fayo bi dilşewatî gote Alan :

- Me henek bi tere dikirin mal neketo .

- Ma çima ez bûm pêkenokê we ? Alan gotina xwe got bê ku li wan binere , şelîmona kazozê xiste devê xwe û mijand .

- (Ahlên û Sahlên) , dengê Hejar kete guhê Alan .

Ew hat ku xwe bizîvirîne lê xwe girt da ku ne nêre , ew bi rastî silava hinekan dike yan ew henekan dike .

- (Ahlên) , bersivek bi dengê nerim kete guhê wî .

Xwendina te çawa derbas di be ? Hejar ji Caklîn pirsî , devê Fayo ji hev ma û bê deng ma .

- Ne xirabe , Caklîn bi şermî bersiva Hejar da .

- Tu li kûyî , ne xuyayî ?

Ez li Hesîça me , li cem mala xaltîka xwe di xwînim , qîza xaltîka min jî bekeloriya di xwîne , em bi hev re di xwînin .

Alan hêj li pişt xwe ne dinerî , ji mecbûriyaku şûşa kazozê bide Ferho , çawa çavên wî li Caklîn ket , şûşe ji destê wî ket û hûr-hûrî bû .

- Wax ..! Ev ewqas dengê te bû û min guhdariya ten e dikir ? .

Alan cam dida hev , ji dest hejandinê qizêzên şûşê dîse ji destê wî ketin .

- Xwe bigre kuro ..

- Çawa tu li vire û min guh neda te ? .. Çawa ne ket bîra min ku kesê sisyan ji van xortan tu bû ? .

Çawa nêrînên wan li hev ketin ew matmayî mam .

Caklîn bi nêrînên dizî li Alan di nerî , di nava xwe de di keliya û bi xwe re di peyivî .

Apê Ferho bê dengiya wan şikand gava ku melkes anî û ji wan xwest ku xwe bidin aliyekî .

Rûyê Caklîn sor bû û di xwest ku bikene , lê ewê xwe girt .

- Çi ji te re pêwiste ? .

Caklîn li apê Ferho nerî û got :

- Ka paêtekê ji bavê min re .

- Ez ji wê roja te de raman dikim .. Wax , bê tu çiqas ciwanî !! Hîna Alan di nava xwe de bi xwe re di peyivî .

Çi bi te hat ? ma te qîzik ne dîtine ? Hejar ji Alan pirsî .

- Ev ne qîzike , ev horiye .. ev sitêreke .. ev kulîlkeke ! Alan bi hesretbûn got .

- Bese .. bese .. Fayo gotina wî birî û got .

- Birako , xwiya ye tu bi rastî bi dilî .

Ev gotina Fayo dilê Alan xurt kir û hişt ku ew ramana xwe bêje wan .

- Ez evîndarim !.

- Wax ! Çi zû ? Fayo qerf kir .

- Tu bi rastî di bêje ? Hejar daxuyanî ji Alan kir .

- Blê , ji wê roja Mamîgonê de ..

- Lê tu dizanî .. ew fileye , ermeniye !.

- Çi pêve ye ? Alan got , tu çi di bêjî ? piştî rawestekê pirsî.

Ji xênî Hejar , Fayo û Alan tu kesî din bi evîndariya Alan û Caklîn nizanî bû , tenê Caklîn ji keçikan dizanîbû çawa çerp-çerpa dilê wê ye gava ku Alan dibîne .

Roj dibûn şev û şev dibûn roj , her sibeh û nîvro û êvarî Alan di ber mala Caklîn re derbas di bû û di çû mala hevalê xwe (de derkeve , xwe bi şanî min bide ey delala min , ez dinalim .. ez dişewitim gava ez te nabînim !!).

Rojên imtîhanê nêzîk dibûn , xwendevanên bakaloriyê xwe ji wê rojê re amade dikirin .

Her ku Alan û hevalên xwe hevdû didîtin , gotina Alan tenî li ser evîndariya wî bû .

- Kuro lawo , çend roj tenê ji imtîhanê re mane , gereke em haziriya xwe baş bikin . Alan bi ziq li Hejar nerî .

- Eger tu , an win ji gotinên min li ser Caklîn acizin , ez nema tîm vêderê .

- Em aciz nabin , lê gereke tu hişê xwe bidî xwendina xwe , Fayo şîreta xwe got bê qerf , ev cara yekem bû ku Fayo bê qerf dipeyivî .

(Wa .. evqas xwendina imtîhanê Fayo guhertiye , û ew bû yê ji min re digot ku evîni xweşe , ji her tiştî xweştire) , Alan xwest bîna bîra Fayo , lê ew ma bêdeng hinekî .

- Başê ! win xwendina xwe bikin , Alan bi acizî gote wan û çixareyek vêxist .

- Heylo ..! Tu ji kengî ve çixarê di kişîne ? Hejar bi matmayî ji hevalê xwe pirsî .

- Ev du heftî hene , Alan gotina xwe bi diwê çixarê re got .

Roja yekem ji imtîhanê Alan çû dibistana (El-Qadisiyê) , li wir imtîhana wî û ya hevalên wî bû .

Çawa ew zîvirî li ser cada Caklîn ku ji wir here dibistanê çavê wî li Caklîn ket , dilê wî bi lez lêxist û kabokên wî lerizîn .

Bi min re ne peyive li vê derê , Caklîn bi hêvîdarî ji Alan xwest .

- Başê , Alan got û di ber re çû , bi dengê nizim jêre got :

- Ezê li pş te bi meşim , tu jî li pêşiya min bimeşe , kengî em ji tarê dûr ketin ..

- Başê , Caklîn sor bû û di ber xwe de got .

Kesek li ser cada (Qewetlî) tune bûn gava Alan xwe nêzîkî Caklîn kir

:

- Evîna dilê min , jiyana min , min çiqas bêriya te kiribû ! Her ku çûkek dihat min dipirsî : (Te delala ber dilê min ne dît ?) . Caklîn ji fediya sor di bû :

- Ji bo xewdê van gotinan ji min re ne bêje , berê min li ser imtîhanê ye .

- Ez nikarim hesê xwe ji tere ne bêjim , ji roja ku ez û te bi hevdu re çûn cem sikeya tirênê , ez li hêviya te me , delala min ..

Li vir çend keç û xort di ber wan re derbas bûn , Caklîn gavê xwe bi leztir kirin û Alan jî pêre .

- Şerme tu wisa bi min re dipeyvê , xelk wê çi bêjin ?.

Ew kesên ku di ber wan re derbas bûn û hinekî di veceniqîn dengê Alan digiha wan .

- Xelk ? Çi îşê me ji xelkê heye ? (Ya alem ya hooo) !! .

- Bese , ji bo yesûs ! ji box wedê te min hetikand !! .

Ma evîndarî te hetikandiye delala min ? Dîse Alan deng derxist , min bêriya te kiriye , ma te bêriya min ne kiriye ?.

Caklîn bi gavên hêdî hêdî meşiya , û çavên wê bi hêsir bûn (Xwezî te zanîba , evîndarê min , bê çiqasî tu di dilê min de şêrînî , her ku min yek li cadê di dît , dema ku min li ser xanî dixwend , min di got erê va delalê min hat) , Caklîn xwest van gotinan bibêje lê tiştek ji hunderê wê ew sekinand , hêsirên wê hatin xwar :

- Ma .. min çawa bêriya te .. Caklîn bi dengekî nizim gote Alan .

Alan bû bi bask , nema li dora xwe dinêrî , te di got qey di vî bajarî de kes tune ye , tu deng jî ne bihîstibû ji xeynî yê Caklîn .

Hevaleka Caklîn pêrgî wê bû , berê wê jî li dibistana wê bû :

- Waw ! Ewqas tu ji imtîhanê ditirse ku wilo hêsirê te dibarîne ?.

- Erê .. hê .. na .. ne tiştek , devê Caklîn tevî hev bû û çû derbasî dibistanê bû .

Gum-guma keçikan bû li hewşa (Zekî Ersozî) , her çend keçik xwe dabûn hev û du , pirs ji hev dikirin yan jî li ser xwendina xwe dipeyvîn , tenê Caklîn mabû bi tena xwe , ewê dixwest bi tenê bimîne û ramanên evîne deriyê xwe vekin .

Her roj ji rojên imtîhanê gavên Alan hêdî hêdî li dû gavên Caklîn bûn , tenê wilo karîbûn hevdu bibînin .

- Wê kengî imtîhanê temam bibin da ku ..

- Te çawa nivîsand ? Caklîn pirsî .

- Ez .. ez nizanim .. ne imtîhan , ne xwendin , ne diplom .. ev tev ne di bîra min de ne , min tu qizinc kiriye wekî min dunya qezinc kiriye .

- Na Alan , eger tu ji min hez dike tê ..

Bi hatina Hejar û Fayo bi aliyê wan ve , Cakê gotinên xwe qut kir û ji herdiwan re got :

- Ji bo yesûs bila çavê wî li xwendina wî be , û ew bi gavên bi lez bi aliyê dibistanê ve çû.

- malneketo , tu dibê qey te qîz ne dîtine , Hejar ji Alan re got .
- Min qîz dîtiye , min evînî dîtiye , Alan bersiva xwe da û her sê derbasbûn dibistanê .

Çawa examîne bakaloriyayê bi dawî hatin , piştî wê bi heftîkê Alan û Caklîn çûn ciyê xwe yê berê , çawa herdû evîndar .

- Delala min , mala xwedê ava ku imtîhan تمام bûn .

Caklîn keniya û dawiyê xwe girt û rengê rûyê wê hate guhertin :

- Alan !.

- Alan serê xwe danîbû ser milê Caklîn di wê çiqîna germa temûzê de di bin boriya karêzê ya ku demirê tirênê di ser re diçe rûniştî bûn .

- Çiye ?.

Bi vê weşayê Alan serê xwe hilgaft û gernijî , berçavkên xwe rakirin , dest bi ramûsandina Caklîn kir , lêvên wê ji bê ramyarî ketin ser lêvên Alan .. lê ji nişka ve ewê destê xwe danî ser sînga wî û ew dûrî xwe kir :

- Wê pêwendiya me çawa be dawiyê ?.

- Pêwendiya me .. ez evîndarê te me û ez .. Alan bi germî got , lê Caklîn gotina wî birî :

- Ez dizanim , lê ..

- Lê çi ? Alan peyivî û devê wî ji hev mabû .

- Lê te ji bîr kiriye ku ez fileme û tu jî musulmanî .

- Yanî çi ?.

- Yanî di baweriya min de em ji îro pêve nema hev bibînin .

- Tu dizanî bê tu çi dibêje ? Alan bi acizî lê vegerand û got :

- Kesekî din di dilê te de heye? Ewî pirsî .

Caklîn bi ziq li wî nerî û rabû , hêsirên wê barîn .

Gava Alan xwest di riya wê de bisekine , Caklîn ew dehifand û gavên xwe bi lez kir .

- Wey ..! ez çi ehmeqim ..!!.

Alan xwe gihand wê û xwest wê bi dest xwe bigire , lê ji ber ku Caklîn gihabû cada (Kornîş) Alan bê çar mabû .

- Em kengî hev bibînin ?.

- Em nema hev dibînin !.

- Caklîn ..

Çend heftî derbas bûn , di vê demê de Alan sibehê û piştî nîvro di çû cem Hejar , carnan ew herdû bi tenê bûn , carnan jî Fayo li gel wan bû .

Ewan di çûn dikana Ferho , kazozên xwe vedixwarin û li wir radiwestiyan , lê bê ku delala wî derkeve , û eger ew li derve rûniştbane , çawa çavê wê li Alan diket ew derbas dibû mala xwe .

Dibû tep-tepa dilê Alan û qirka wî ziwa dibû , nigê wî di lerizîn .. (min bêriya te kiriye , bêriya çavên te .. pora te .. min bêriya lêvên te kiriye .. guhên min giran bûne ji roja ku dengê te jê qut bûye , ez dinalim , ez dişewitim ..).

- Wella birako xwiyaye ku ew heta roja qiyametê wê bi tere ne peyive ! Hejar bi dil şewat got û li Fayo nerî , li Alan nerî , yê ku hişê wî qet nemabû li ser herdû hevalên wî , ewî bi ziq li deriyê mala delala xwe di nerî .

- Ez bawerim eyna di roja qiyametê de her roja munasibe , Hejar di qehra xwe de destpêkir û bi nalî bûn pêde çû :

- Di vê rojê de tenê evîndarên ku nikarîbûn bi gihêne hev li ser vê erdê , û yên ku ji diyanetên dinê wê karibin bi serbestî bi hedu re razin û bigihên hev .. tenê di vê rojê de .

Ewî ev gotinên dawî bi dengê nizam got , te digot qey ji xwe re di bêje .

- Wa hat ! Alan bankir . herdû hevalan li pişt xwe nerîn û dîtî ku Caklîn û Lena bi hev re tîk dikana Ferho .

Lena bi meselê dizane û ew jî di wê baweriyê de bû ku em filene û ew musulman ji hev re nabin .

Caklîn di xwest ji Lena re bêje da ku ew vegehin malê lê Lena bê deng mabû .

- Ez dixwazim te bi bînim , Alan ji wê xwest .

Caklîn bê deng dima.

- Min bêriya te kiriye , ez evîndarê te me , lê Caklîn zer bû û ditirsiya ku Alan tiştê ehmeqî bike , ji ber vê yekê ew bi lez vegehiya malê .

Lena ma tenê li cem dikana Ferho û Alan ji wê xwest ku ji Caklîn re bi bêje ew di xwaze wê bibîne li eynî cîh di roja pêncşembê de .

* * *

Çiqîna germê bû , duniya bê deng bû di wextê nîvro de , bêtira xelkê razayî bûn .. piştî xwarina giran .

Caklîn çû li pêşiya wî , Alan bi dû de meşiya . Çawa rûnişt Alan ew zivirand bi aliyê xwe ve û lêvên xwe xistin ser lêvên wê .

- Ez .. ez .. Alan bi bî çikandî gote wê .

- Hiş ..

- Ez hazirim ku ez bêm te bixwazim , hazirim te birevînim !!.

- Hiş .. birevîne?! Caklîn matmayî ma .

- Belê , eger dê û bavê te te nedin min ezê te birevînim .

- Tu di zanî tu çî di bêje ?.

Alan serê xwe hejand û dîse lêvên xwe gihandin ruyê wê , herdû destê wan di destê hev de dimeşyan .

Ji nişkan ve gava çavê Caklîn li pîrekek ereb ket ewê destê xwe ji destê Alan kişand , Alan şiyar bû ji dilovaniya xwe û tê ghişt ku gerek dûrî wê here .

Bîdros û hevalekî xwe pîkapek dajotin li ser cada Kornîş .

- Malneketo , ka hema ez carekî bajom , Xaço ji Bîdros xwest .

- Ezê bi dm te , lê gerek tu hêdî hêdî bajo . Bîdros bi hêvî ji Xaço daxwaz kir .

- Başe .

Xaço daket û zivirî li dora pîkapê , û vegeriya siwar bû , çawa siwar bû ewî dît ku xwişka wî û xortek nêzîkî wê dimeşe , xwêdanekê ew girt , ewî xwest here jê bipirse da bizane ew xort kiye , lê ji nişka ve hate bîra wî ku Bîdros pêre ye û ne xwest ew bi zane ku ev keçika bi vî xortî re xwişka wiye , ewî serê xwe tewand da ku bi de xuyakirin ku ew li hinek kassê dig ere .

Çawa Caklîn û Alan cade kornîş qut kirin Xaço pê li banzînê kir û xurt bi aliyê malê ve ajot .

- Ew kî bû , ew xortê bi tere ? Xaço ji Caklîn pirsê gava ew ket hewşê û bi gavên bi lez ber bi Caklîn ve çû .

Devê Caklîn ji hev ma , heme çawa ew peyivî Xaço şerpînek ji wê anî , xwînek sorî vekirî hêdî hêdî jip ozê wê hat , xwîn hat ser lêvên wê , kete nav diranê wê û di bin lêva wê ya jêr de sekinî .

Caklîn matmayî li birê xwe nerî . Xaço porê wê kişand û serê wê li dîwar xist :

- Ez ji te re di bêjim ew kî bû ?.

Caklîn dest bi girî kir , ew hinekî gêj bû , destê xwe da dîwar da ku xwe bigre û nekeve , gava ku wê li xwar nerî dît ku nuqtên xwîne zêde tir dibin , ew xwîn nema xweşik dihat xwiyakirin ji ber hêsirên wê :

- Çima wilo ey xwedan ? Caklîn di nava dilê xwe de peyivî , îroe v roja min ya xweş wilo bibe , raste tu birayê minê lê ..

- Bes !.

Dengê diya wê kete guhê wê , bi dengê diya xwe re ew bi ceger tir bû :

- Ma îşê te çî pê ketiye ? .

Hîna Caklîn gotina xwe tamam ne kiribû , Xaço pehînek li zikê wê xist . Caklîn ket erdê û ji hiş çû !

- Caklîn !! .. dayika wê kir hawar !! .

Bavê wan daket û çû şeqamek li Xaço xist .

- Ji dêvla ku tu sipasiya min bikî p tu şeqamê li min dixîne ! Xaço bi xeyd ji bavê xwe re got .

- Ser çî sipasiya te bikim ?.

- Min îro qîz ate bi xortekî re dît ! .

- Bi xortekî re ?!.

- Belê .

- Bese gotinên we , werin rahêjin keçikê . Dayikê bi dengê lerizî ferman da herdiwan .

Bav rahişte qîza xwe , Xaço çû metbexê û gelek araq bê av û bê bûz vexwar .

- Qîza min !.

Dayikê bi girî banker keça xwe û hinek av li ruyê wê kir , gava dît ku bi avê şiyar ne bû çû koloniya mêrê xwe anî û ber pozê keça xwe :

- A .. Ala.. Alan ..

- Ev Alan kiye ? bav matmayî pirs kir .

- Ma niha dema vê pirsê ye ? Dayikê li bav vegerand .

Roja din nîvro bi zor Caklîn rabû ser piyan sekinî , dîwar û dîwar xwe gihande qedemgihê , verişiya û zû zû mîza wê dihat .

Hinek av li serê xwe kir lê mixabin ji gerim bûna havînê û ji ber pihîna Xaço ew dîse ket .

Li gurmîna ketina wê diya wê rabû çû oda wê dît ku Caklîn ne li wi re , bi lez çû qedemgihê :

- Qîza min , çi bi te hatiye ? wey xwezî bozîngek mezin lit e bixîne
Xaço !!.

- Ay .. dayê , Alê ..

- oy .. dayê bi qurban ..

Ay .. dayê !.

* * *

Çend roj derbasbûn , Alan diçû û dihat bê ku Caklîna xwe bi bîne , di çiqîna nîvro de hat mala Hejar :

- Ez nizanim çi bi Caklîn hatiye , ez dikim dîn bibim , Ewî bi dil şewatî gote Hejar .

- Wê çi bi wê were ? dibe ku dîse ç.be Hisiça .

- Siba wê netîcên bekeloriya derkevin , û gereke ew neçe .

Roja din sibê , nîvro û êvarê ew di ber deryê Caklîn re derbasû , lê bê sûde .

Êvara çarê meha Tebaxê li ber deriyê dibistana (El-Urûbe) û li cadeyên dora wê xort gihabûn hev . navên serkeftiyan dixwendin , yê ku navê wî dihat xwendin ew pir kêf xweş di bû û berê xwe di da mala xwe da ku xeberê bighîne yên li mal .

Malên nêzîkî dibistanê xebera serketina zarokên wan digihişe wan berî ku zarok ji wan re bêjin , dengê xwendina navan di hat wan .

Ne Alan , ne Caklîn , herdû jî bi ser neketin , Alan serê xwe berda ber xwe û çû bi aliyê mala delala xwe de , tiq-tiqa Fayo û Hejar di kete guhê wî de , ewî serketina wan pîroz kir û meşiya , herdû tê gihiştin ku Alan bi ser ne ketiye :

- Inşalla sala bê tê ..

- Xema min ne şehade ye û ne duniya ye jî , ez di xwazim delala xwe bi bînim , Alan dev ji wanqeriya û bi tena xwe meşiya .

Alan çixare bi dû çixarê de di kişand , haya wî ji dunyayê tevî nebû , hişê wî li cem delala wî bû (tu li kîdê ye ? tu bi ser ketiye yan na ?) . Bê hemdî xwe çû tara (El-Mwezefîn) .

Li tara (El-Mwezefîn) cîran bi ser hev de diçûn di pirsîn ka kî serketiya û kî têk çû ye .

Alan gihişt mala Hejar û se3rê xwe tewand gava mervên Hejar li netîca wî pirsîn .

- Win di Karin bankin Hejar ?.

Hejar derket bi kêfxweşi û çû bi aliyê Alan de .

- Ka were ji box wedê bi min re bi aliyê mala Caklîn de . Alan bi dil şewatî gote Hejar .

Çawa herdû gihan ber deriyê wê dengê qerbalixê hat :

- Bese ji bo yesûs te xwişka xwe kuşt ! dengê daiyka Caklîn ket guhê Alan .

- Ewî hat ku êrişî mala wan bike lê Hejar ew sekinand :

- Tê bi kûve bi çê ?.

- Li delala min di xin !.

- Ma tu kiyî ku tu biçe wê xelas bike ?.

- Ez.. ez ..

- Li vêde bi sekine , Hejar destpêkir û çû ket hewşa mala Caklîn :

- Xêre ? çi bûye ? ewî pirsî .

- Ji bo yesûs Hejar tê Caklîn ji nav lepên birayê wê derxîne .

Hejar çû bi destê Xaço girt , gava Xaço dît ku ew hevalê wiye êdî sekinî .

- Xêre ? Hejar ji Xaço pirsî .

-Ew bi .. ser ne ketiye ! Xaço bi bîn çikandî bersiva Hejar da .

- Ma tê rabî wilo lê bikî ji ber ku ew bi ser neketiye ?!

- Ne tenê ji ber wilo ! Xaço zimanê xwe girt , di vê gavê de diya wî çend kilînêkis danîn ber pozê Caklîn ku xwîna jê di hat bi sekinîne .

- Were bi min re derve , Hejar bi destê Xaço girt û çûn bi aliyê Alan de .

- (Lawê zinê ! Ezê destê te jêkim eger tu carek din li delala min bixe) , bi van ramanan Alan çû Xaço , lê Hejar bi nerînekê ziq lê nerî , Alan famkir û xwe girt .

- Tu şaşî ku tu li xwîşka xwe dixê ji bo bekaloriye .

- Ne tenê .. Xaço xwe girt û ji xort xwest ku berê gotinê bi guherê .

bi bûre , Hejar peyvî , min hûn bi hev ne dan naskirin , Xaço .. Alan .

Xaço bi girinjîn destê xwe dirêj kir bi aliyê Alan de , Alan bi sarbûn destê Xaço hejand .

Xaço matmayî ma , destê xwe zû ji destê Alan kişand , (ma di be ku Caklîn navê vî mirovî di got ? .. na .. na , ne mumkine , ew musulmane , ew li kû û em .. na ..) , Xaço xatir ji wan xwest û bi lez vegeriya mal .

Pîrka Caklîn ji zûde li cem mala lawê xwe dijî , ewê qet li ser jiyana xwe ji neviyên xwe re ne peyivî bû , neviyên wê jî tenê di zanîbûn ku pîrka wan li turkeyê çêbûye .

- Yabo ! Xaço bi qehir banker bavê xwe .

Pîrka wî lê nerî , di çavên Xaço de eynî awirên cendirmên tirkan di dît , gava ku ketin hewşa wan dê û bavê wê kuştibûn û ew bi xwe hîn keçikek 7 salî bû û wê çaxê bazda û xwe di kozika mirîşkan de veşart , ewê dît ku leşkerên tirkan kuştina ermeniyan dikin .

Pîrka Caklîn mabû matmayî , bê deng di wê kozikê de heta ber esir dema ku dayika hevala wê ya kurd Narîn di kir qîre qîr li ser mala cîranê xwe yên di nav xîne de mabûn , ewê çavê xwe li Sûzan gerand , tenê laşê dê û bavê wê dît .

Gava Narîn xwest derbasbe hewşa mala hevala xwe Sûzan bibe dayika wê bi acizbûn û bi girî bera wê da :

- Here malê ! .

Çawa navê Narîn kete guhê Sûzan ew bê hemdî xwe ji kozikê derket û banker :

Narîn .. Narîn ! .

Dayka Narîn bazda bi aliyê wê ve û ew hembêz kir , û ji wê rojê de ew li wê mala kurd hate xwedîkirin hetanî ku xortek ermenî dît û di sala 1922 an de pêre zewicî û ji wir hatin bin xetê .

Yabo ! Xaço bi qêrînî banker , tu di zanî ku qîza te dil ketiye xortekî kurd ?!

- Xortekî .. kurd ?! Bav bi matmayî li kurê xwe nerî .

- Erê .. navê wî Alan ne .

- Te çawan naskir ? bav bi acizî ji kurê xwe pirsî .

- Ev karê mine .

Pîrka Xaço û Caklîn li kurê xwe û li neviyê xwe di nerî .

- Qîza min , ez hêvî di kim ku ev tişt ne rast be .

Bavê wê bi dengê lêzandî ji qîza xwe pirsî .

Caklîn zer bû , xwîn jip ozê wê nuqitî , ew rabû ser xwe , li xwîna xwe nerî :

- Erê raste ! .

- Çawa ? Qey tehişê xwe xwariye ! Bavê wê û diya wê bi acizî ev peyv gotin .

- Ez evîndara wî me , ew jî evîndarê mine ..

- Em û musulman ! Dayika Caklîn peyivî .

Xaço rabû xwîşka xwe û şeqamek xurt lê xist da ku xwîn hîn bêtir jip ozê wê bê xwar .

Caklîn bazda çû oda xwe û derî li xwe girt û dest bi girî kir . Li ber nigê wê nuqtên xwînê bêtir dibûn û nêzîkî hev dibûn . Ewê rahişt çend kilînksan da ber pozê xwe û xwe rada .

- Bese lawo ! pîrka Xaço bi destê wî girt û pêde çû : bese , ji roja roj de tu li vê keçikê dixê .

- Ezê wê bi kujim , ew dil di keve yekî kurd , yên ku yek milyon û nîv Ermenî û File kuştine .

- Turkan em kuştin . pîrê jêre rast kir .

Turk û kurd .

Lê ne hemî kurd kurê min , pîrê pêde çû û xwedîkirina xwe li cem mala kurdan ji Xaço re got .

- Ji xwe pîrên wek te ku berevaniya kurdan dîkin , û hîna tu bi Ermenî jî xweş nizanî bi axivî , tu bi zimanê kurdî di peyivê , ma ne şerme ji te re ?.

- Lawo ! pîrê gotina (Lawo) bi hisret got .

Xaço dehfeq da pîrka xwe ew lie rdê xist . bavê Xaço bi serde rabû û lê qîr kir lê bê sûde .

- Ezê îrot e bi kujim ! Xaço li ber derî gote xwîşka xwe .

- Lawo bîna xwe fireh bike , emê îro wê bişînin Hisiça . diya Xaço ji kurê xwere got .

Di vê gavê de bîna Xaço hinekî vebû û bi acizî ji hewşê derket . Ew li paş vegehiya û banker :

- Lê binerin , eger ez êvarî bêm û ez wê li vir bi bînim ezê zanibim çi bi kim .

* * *

Alan çû dikanê cem bavê xwe , çîroka xwe û Caklîn jêre got , lê ewî ne got ku ew Ermeniye .

- Başe , ew qîza kêye ? Ji kîjan malbatê ye ? Bav bi rûkenî ji kurê xwe pirsî .

- Ezê li malê ji te re bi bêjim .

- Başe , ji xwe re jinekê bîne ,û zarokan ji mere çêkin .

Alan bi birayên xwe û dê û bavê xwe re piştî xwarinê li salona mezin hinekî peyivîn , bav ji Alan pirsî :

- De ka bêje bê ma eva ku dilê te biriye kiye . Bavê Alan jê pirsî .

Alan li wan nerî , hinekî bê deng ma :

- Ew .. ew ..

- Ê .. ew çîza feqîrekiye ku tu wilo zû nabêje ? .

- Na .

- Lê çîman tu nabêje ?.

Alan ceger pêre çêbû û got :

- Ev heye salek an jî kêmtir ku ez dil ketime keçek .. keçek .. keçek Ermenî de .

- Çima !!! tevan bi hev re bi yek dengî gotin .

- Erê , û ez di vim ku bavê min wê ji min re bi xwaze .

- Çi ! Ez herim wê bi xwazim ? Bavê Alan got û ew tiştê ku ewî bihîst bawer ne kir û bû tiq-tiqa kenê wî , lê gava Alan dîse ji wan re da xwiyanî kirin ku ew keçik Ermeniye , bavê Alan nema karîbû xwe bigire û dest bi ken kir :

- Wax .. wax .. ez .. ezê biçim keçek file û Ermenî ji lawê xwe re bi xwazim .. (Ya alem , ya hoo) , werin bi bihîzin ! Na .. na .. ez bawernakim tu henekan dike !.

- Yabo , ez henekan nakim . Alan yekser bersiva xwe da.

Alan rabû çû oda xwe û çend çixare kişandin , birayê wî yê mezin li pey çû , li cem wî rûnişt , destê xwe danî ser milê wî û jêre got :

- Alan , ew tiştê ku tu di xwaze pir zehmete , file û musulman ji hev re nabin , û çê nabe ji hev bînin , nexasim ji kurdan .

Çima? Alan bê hemdî ji birayê xwe pirsî .

Birayê wî çiroka fermana fillan ji Alan re got . Alan serê xwe xiste ber xwe de , ji nişkave rabû ser xwe :

- Ma îşê min û Caklîn çî bi fermanê heye ?.

Raste , lê ma ka ku millet jî vî tiştî fam bike .

- Yanî bavê min naçe wê ji min re naxwaze ? . Alan bi acizî got.

- Tu çawa di bîne ku bavê te here keçeke fille ji lawê xwe re bi xwaze , ev tişt qet di nav milletê me de çê ne bûye .

Hîna gotina birayê wî di devê wî de bû Alan ji wir derket û bi acizî deriyê hewşê li dû xwe girt .

Dunya gerim bû , xelkê bajarê evînê pirê wan piştî xwarina giran di xew ve çûbûn . Alan li deriyê mala Fayo xist , Fayo derket û Alan destê wî kişand û ew derxiste cadê .

- Ka bavê te çawa diya te ya cihû revandibû ? yekser Alan ji Fayo pirsî

- Xêre tu vê pirsê dike? .

- Ka tu ji min re bi bêje .

- Ka tu derbasbe hundur . Fayo ji Alan xwest .

- Na , meşe di rê de ji min re bi bêje , emê biçin cem Hejar .

Heta ku herdû gihiştin mala Hejar , Fayo bi kurtî çîroka bavê xwe yê musulman û diya xwe ya cihû ji Alan re got .

Rojekê bavê Fayo kemyona xwe dibe Helebê ji bo teslîhê , piştî ku wî kemyon xwe bi cî kir , daket û bi tena xwe di cada (Tîlal) de di meşiya . Çawa çavê wî li keçek ciwan , por reş , çav reş û mezin ket laşê wî lerizî ew bi dû wê de çû heta mala wê , her gav jî ew keçik li paş xwe din ere û bi wî re di gernije , gava keçik derbasbû mala xwe ewî li dora xwe nerî ku ew di tara cihîwan de ye .

Çar meh derbasnebûn heta ku rojekê bavê Fayo û diya wî li tenişt hev û berê xwe dane Lubnanê .

Piştî ku temenê Fayo bû 5 sal ew hatin Qamişlo .

Di roja çêbûna xwîşika Fayo de diya wî mir , du sal bi ser de derbas ne bûn bavê wî jinek din musulman ji xwe re anî .

Hejar li ber derî bû gava ku herdû hevalên wî dihatin bi aliyê wî ve , Alan di zanî ku Hejar di çiqîna germê de bi wan re dernakeve û ji bo ku wî razî bike Alan ew xwestibû xwaringeha (El-Fursan) kir .

Çawa ewana li ser masekê , li xwaringehê rûniştin , Hejar ji Alan pirsî

:

- (Ibnî) , çi dinavbera te û Caklîn de çêbûye dîse ? .

- Ne di navbera min û Caklîn de ye , lê di navbera min û ehlî min de ye .

- Xêre ? .

Alan li Hejar nerî û çîroka xwestina Caklîn jêre got .

- Lawo , ma tu dîn bûye ? ma çawa bavê kurekî musulman wê biçê keçek fille ji lawê xwe re bi xwaze ? .

- Ma tu jî wilo di bêje ? Alan ji Hejar pirsî û çavên wî firehtir bûn ji gotina Hejar .

- Erê , Hejar li Alan vegerand .

- Ezê wê bi revînim ! Alan bi dengê bilind gote wan .

- Lawo dev ji vê keçikê berde , Fayo gotina xwe birî gava yê gerson hat .

- Ezê wê bi revînim , dîse Alan got , û ez alîkariya we di xwazim .

Fayo û Hejar li hev nerîn , û dawiyê li Alan nerîn .

- Winê alî min bikin yan na ..

Dîse Hejar û Fayo li hev nerîn û dawiyê li Alan nerîn , Hejar bê deng ma , hate bîra Fayo revandina bavê wî ji diya wî re , ewî berî Hejar got :

- Ezê bikim .

Alan li Fayo nerî û li dora xwe nerî , gava çavê wî li çavê Alan ket got :

- Emê alî te bikin ! Hersê hevalan destên xwe dane hev .

* * *

- Xebînetî navê (Muhafeze = Parêzgeh) ku li bajarê Hisiça hatiye kirin , Hejar got û xwe dawêşand , serê xwe bilind kir û tê gihişt ku hevalên wî mebesta wî ji vê peyvê fam ne kirin , ewî berdewam kir :

- Gereke Qamişlo (Parêzgeh) bûne .

- Bi rastî jî , Fayo dest pê kir , heyfe ev bajarê gemar û ne xweş parêzgeh be .

- Ez di çî de me û hûn di çî de ne , Alan gote hevalên xwe .

Herdû hevalan ji Alan fêmkirin û yek ser pirsî ku mêjiyê Alan mijûl dikir pirsîn :

- Emê çawa mala xaltîka Caklîn nasbikin ? Fayo ji herdu hevalên xwe pirsî .

- Bi rastî jî emê çawa mala xaltîka wê nasbikin ? Hejar jî pirsî .

- Ezê bi şev û roj , rojekê du rojan , heftîkê , du heftiyan , mehekê .. ezê li mala xaltîka wê bi gerim heta ku ez wê zefî bikim .

- Niha tu ji dil vî tiştî di bêje ? Hejar bi qerf ji Alan pirsî .

Alan li Hejar nerî , li Fayo nerî , dawiyê got :

- Xebera Hejare , em ne edrêsa wan nasdikin ..

- Tiştê em di zanin ku mala xaltîka wê li tara filla ne . Hejar anî bîra herdiwan .

- Raste ! Alan banker û pêde çû , tiştêkî dî hat bîra min , mala wan nêzîkî cada sitasyona (mihete) tirênê ye , yan jî ya rast ewe ku mala wan ne dûrî mihetê ye .

- Vaye me du nîşan ji adrêsa mala xaltîka wê derxistin ..

- Ezê îro yan sibe wê bibînim , Alan gotina Fayo qut kir û keniya .

- Dilê te delîlê te ye , Fayo bi erebî got . dunya hîna hênîk bû , lê çend se'et ne bûrî bayekî sivik û sar rabû di vê meha payîzê de .

Pelên darên cadan û yê xaniyan di cadê de li ber vî bayî sivik di çûn , gelek mirov di cadan de ne bûn .

Hersê hevalan destên xwe ji teksiyên re hildan lê şufêr behitî di man gava ku li wan disekinîn û cihê ku di xwazin biçinê adrêsa wî qet nizanîbûn , ne navê cadê ne jî navê tarê ! Ewan guman dikirin ku ev hersê xort henekê xwe bi wan di kin .

Yekî ji wan şufêran ji wan re got :

- (Ya alem ya hoo !) hûnê çawa herin malekê û hûn tenê di zanin ku ew mal li tara filla ye ?

Hersê hevalan li hev nerîn , û ne ghiştin ku bersivekê bidin ji ber ku yê şufêr pê li banzînê kir û bi xurtî ajot .

- Bi rastî xebera wiye , Hejar gote hevalên xwe .

- Başê , em bi kûve bi çin ? Fayo li ser axaftina Hejar pirsî xwe zêde kir .

Alan li Fayo nerî û peyivî :

- Ka em herin xwaringehê taştê bi xwin .

Hejar sist bûbû ji birçîbûnê , lêvên wî ziwa bûbûn ji tî bûnê , û gava Alan daxwaziya xwe got Hejar yekser got :

- Meşin !.

Fayo teksiyek sekinand , hersê siwar bûn û ji şufêr re gotin :

- Ji kerema xwe re me bibe hundurê bajêr .

- Kudera hundurê bajêr ? şufêr pirsî .

- Ji kerema xwe re me bibe xwaringehê , em dixwazin Fûla bi xwin

Şufêr Hakob yê ku qama wî bi zor digiha derkisyonê li wan nerî û ji wan pirsî :

- Birazê , xwiyaye hûn ne ji Hisiça ne .

- Na , em ji Qamişlo ne .

- Ser seran , ser çavan , (Subhanallah) , ez derketim vê sibehê da ku ez herim hinek Fûl ji zarokên xwe bi kirim .

- (Subhanallah) , Fayo got û devê wî ji hev ma li ser vê li hevhatinê .

Kîjan cî xweştir Fûlan çêdike ? Hejar ji Hakob pirsî .

- Birazê , ez we bibim cihkî ku hîna we Fûl wek yê wî xweş ne xwarine .

Hîna peyva wî di devê wî de , ew gihan xwaringeha (Toros) ya Fûlan , Hakob ji makîna xwe ya şovêrlê 59 daket û da pêşiya xortan .

Hersê xortan bi zor karîbûn ji xwe re maseyekê û sê kursiyan bigirin , maseyên din dagirtî bûn .

- Sisê (Fûl) bîne ji van xortên delal re , Hakob ji Toros xwest û çû cem wî ji xwe re bi peyivin .

Sênîkên Fûlan hatin , libên hinaran bi ser de werkiribûn .

- Ev cara yekemîne ku ez Fûlê bi hinar di xwim , Hejar peyivî û dest bi xwarinê kir .

- Oxxx .. bê çiqasî xweşe ! Fayo bi mirçe mirç ev gotin ji devê xwe yê tije derxist .

Alan rabû gava dît ku Hakob wê heqê Fûlên xwe bide :

- Keremke apo , ev heqê gihandinê , heqê Fûla jî ezê bi dim .

- Na , heqê gihandinê ezê bistînim , lê yê Fûlan qet ez qebûl nakim tu bide .

Piştî hinek xire cir Hakob li ber daxwaza Alan nerim bû û got :

- Ez qebûl dikim bi şertekî .

- piştî xwarinê win bînim mala ezê qedehek qehwe bi dim we .

- Heger wilo be em şertê te qebûl dikin .

Hakob xatir ji wan xwest û li şevirî siwar bû û ajot , lê piştî çend metran ew daket û vegeriya hundurê xwaringehê :

- Min ji bîr kir ku adrêsa xwe bidim we , lê piştî niv se'etê ezê bêm we bibim .

- Ka çixarek bi de hevalê xwe , Hejar ji Alan xwest , ewî dayê , Fayo jî yek xiste nav lêvên xwe , dilê Alan bi rengê xurt lê di xisit , ruyê wî sor bû , û ma bê deng .

- Me navê vî şufêrî nasnekir . Alan ji hevalên xwe re got û dîse kete bê dengiya xwe de .

- Navê wî yan Ehmede , yan jî Mehmûde . Hejar got .

Hersê heval kenîyan , û hîna çixara xwe xilas ne kiribûn heta dîtî ku şivrola şîn li pêşiya xwaringehê sekinî .

Hakob serê xwe ji pencera makîna xwe derxist û banker :

- De heydê bi lez .

Fayo li cem şufêr rûnişt , Alan û Hejar jî li dawiyê .

Çend cade derbas kirin , ji nişka ve Hakob teksiya xwe sekinand û peya bû .

- Em ghiştin mal ate ? Fayo ji Hakob pirsî .

- Belê , Fermo bi kin .

Çawa Hakob mêvanên xwe derbas kirin oda mêvanan , ew bi Ermenî bi pîreka xwe re peyivî , jê xwest ku qehwê çêbike .

- Kuro lawo we bihîst ? Hejar ji hevalên xwe pirsî , ew bi Ermenî peyivî .

- Na lo !!! Alan matmayî dengkir .

- Bi xwedê , Hejar li Alan vegehand .

- Mala xwedê ava ku me pirsî mala xaltîka Caklîn jê nekir , Fayo bi dil xweşî û bi dengê nizim gote hevalên xwe .

- Erê bi xwedê , lê ew bi kurdî xweş dizane bi peyive te di go qey ew kurd de , Hejar nerîna xwe bi serbilindayî got .

Mala Hakob li tara Filla bû , di qebwekê de bû , ev mal ji sê odan û saloneke mêvanan bû , hîna xweşik boyax ne kiribûn .

Hakob derbasî cem mêvanên xwe bû , gava ku dît se'et bû neh ewî radiyo vexist û danî ser BBC ya erebî , Radiyo li qozîka salonê bû , çend kenebe di salonê de hebûn , Hejar li ser keneba piçûk ya li ber derî rûniştî bû .

Çawa derî vebû Alan bê deng ma û zer .. zer bû ,

çawa çavê Caklîn li Alan ket qedehên qehwê hemî ji destê wê ketin û yek ji wan qedehan li ser Hejar ket , qîrînekji Hejar derket ji ber gerim bûna qehwê , rabû ser xwe , lê ew jî bê deng ma gava çavê wî li Caklîn ket , Caklîn dest ji her tiştî berda û vegeriya oda din . Hakob bi lez çû avanî û bi ser pantelonê Hejar dakir bi ziq mabû .

Hakob çû kete metbexê û derî li dû xwe girt :

- Ma Lena ne li malê bû ku te sênîka qehwê da destê keça xwiha xwe ya dehbe da ku bîne hundir ? Hakob bi qîrîn gote jina xwe .

- Ma ezê çawa bi kim ? Lena çû qedemgihê û min jî şerim di kir ku ez bi vî kirasê razanê werim hundur . jina Hakob bi vê bersivê ew hinekî nerim kir .

- Ka zû qehweke din çêke .

- Xêre , çi bûye ? Lena bi dengekî nizim pirsî û çû oda xwe û dît ku çawa Caklîn di lerize û di girî .

- Xêre , çi bûye ? Dîsa Lena ji Caklîn pirsî .

- Ay .. ay Lena , tu di zane bê kî li vire ? Ma tu nizanî bê dilê min çawa lê di xe ?! Evîndarê min A..l..an li vire !.

- Na ! .. tu bi rastî di bêje ? .

Çavên Alan kelo girî bûn û çixare bi dû hevde di kişand û bê deng mabû .

Tevî ku Hakob lêbûrîna xwe ji wan xwest , lê ew mabû bê deng û nerînên wî ziq bi aliyê derîve mabûn .

Lena bi dest lerizîn qedeha qehwê li ber Hejar , Fayo û Alan danî , Hejar û Fayo sipasiya wê kirin , lê Alan tenê deynekir û lê nenerî .

Ji nişkave ew rabû ser xwe û derket , hevalên wî jî li dû wî rabûn .

- Xêre , zû ye , hê we qehwa xwe ne venexwariye , Hakob ji wan xwest .

- Na , em .. emê herin , karê me heye , Fayo bi lez got û derket gihişte Alan .

- Qusûra me ne nere apo !.

Hejar bi lez ji Hakob re got û bêyî ku li dû xwe bi nere , ewî lezand bi aliyê Alan û Fayo de , yên ku bi gavên mezin di meşyan .

Ji helk-helkê Fayo destê xwe danî ser milê Alan da ku wî bi sekinîne , lê .. bê feyde .

Alan bê hiş di meşiya û bi xwe re Fayo jî di meşand.

- Delala min Cako .. ha .. ha! Bê konsentra Alan di ber xwe de di peyivî û serê xwe di hejand .

- Alan ! Fayo ! , Hejar banker û pêde çû , bîna min çikiya !.

Hejar kete pêşiya Alan , Alan destê xwe danî ser sînga wî :

Hejar ! ez nikarim bawer bikim .. ewa li ber min Cakê bû . bêyî ku bi peyive Hejar serê xwe bi erê bûnê hejand . Alan li dû xwe nerî , çavên wî li Fayo ket , her Fayo jî bi erê bûnê serê xwe di hejand . Alan sor bû lêvên wî lerizîn :

- Cakê .. ya rebî .. ez kêfxweşim .. ez şahinşahim , delala min Cakê ..

Alan ev gotin digot û destê wî li ezmana , kesên ku di ber wî re di çûn bi matmayî temaşa wî dikirin .

- Hunê alîkariya min bikin , Alan berê xwe ji ezmana da hevalên xwe û sipasiya wan kir gava ku wî dît ku hevalên wî destên xwe xistin nav destên wî .

- Emê çi bikin? ji me bêje Alan , Hejar jê pirsî .
Çavên Alan ji Hejar çûn bi aliyê Fayo de û peyivî :

- Wek ku bavê vî zilamî , pîreka xwe , diya Fayo , ya cihû revand , ezê jî..

- Tu di zanî bê tu çi di bêje ? Fayo bi tiris û dengê lertzî ji Alan pirsî .
Alan têgihişt ku Fayo hevalê xwe di bîne ne li gora revandinê ye , ji ber ku gava bavê Fayo dayika wî revand , temenê bavê wî 40salî bû .
Alan piştî xwe rast kir û him-him ji zengelorka xwe anî , da ku dengê xwe zelal bike :

- Qey ez nakevim çavên te de ? .
Dunya sartir di bû gava hersê hevalan dane rê , hersê heval kenîyan , ewana ji Husiça ta bi Qamişlo di peyivên bi dengê nizim dê çawa wê wê bi revînin .
Gava ewana gihan mala Hejar , ew hersê li tarê û li derê mala Caklîn di nerîn , ji pencera oda mêvanan ya mala Hejar .
Tevî ku se'et şeşê êvarê bû , duniya tarî bûbû , cade tarî di bû ji ber ku di wê cadê de tenê sê çira vêketî bûn .
- Di nerîna min de , ez li vir bim , kontîrolê bikim ka kî li wir heye .
Hejar dest bi şîrûve kirina pilana xwe kir . Alan jî ya xwe got , Fayo yê herî dawî bû û ew jî pilana revandina bavê wî ji diya wî re bû xweş pilan ji revandinê re .
- Raste, fikra te xweşe , lê di dest pêkê de min bi nerîna xwe bingeh ji pilana Fayo re danî , Hejar peyivî bi serbilindî û bi bawerî .
Alan û Fayo li wan nerîn , ji ber wext tengbûnê ewan bersiva Hejar ne dan di dest pêkê de , lê gava Hejar gotina xwe berdewam kir , Fayo peyivî :

- Malneketo , tuştêk di navbera pilana min û ya te de wek hev tune ye ji xeynî ku wê çavê te li mala Caklîn be , ka kî tê û kî di çe ..

- Wilo win qenciya min lie rdê di xin , Hejar bi xeyd peyivî û berê xwe da aliyê din .
Alan li ber dilê Hejar da , çend gotinên xweş jêre gotin , bi razî bûna Hejar , Alan û Fayo li ber derî xatir ji Hejar xwestin , gava wan piştî xwe dan Hejar ewî banker herdû hevalên xwe .
- Wî , mane Caklîn li Hisiça ye !
- Erê , ma nee m niha ji wir hatin , Fayo bi qeşmerî li Hejar veğerand û herdiwan piştî xwe dan wî û kenîyan .
- Sibe li hêviya me be ! Alan ji Hejar xwest .
Hejar wê şevê bi serbilindî raket (ku ne ez bim Alan û Caklîn na gihin hev .. ezê sibe wê ji hevalê xwe re birevînim .. gerek Alan û Caklîn navê lawikê xwe bikin Hejar ..) , bi van gumanan û bi girinjîn Hejar kete xewê de .
Çawa Alan gihişte mal , ew çû oda razana dê û bav û xwişkên xwe , demançî bavê xwe xiste ber xwe de û çend hezar ji berîka bavê xwe

dirxistin dema bavê wî raketî bû , çû mala Fayo , ew siwar kir û çûn bi alî mala Hejar ve .

Hersê heval li tekisiya şoferê ya bavê Alan siwar bûn û berê xwe dan Hisiça .

Feysel ji zûve bûbû şufêrê bavê Alan , ew dirêj û gir bû porê wî kizirî û çend mûyê sipî di nav de heybetek dida wî .

Alan ji Feysel re gotibû ku dayika wî li hisiça ye , û ew û hevalên xwe wê herin wê bînin û wê werin .

Feysel jî ji dil paqijî û ji fediya ewî tu pirs ji Alan ne kir , tenê li siheta bavê wî pirsî , hersê heval û şufêr bê deng mabûn .

Carnan tîrêjên rojê xwe bi şan didan , lê dunya sar bû .

Çawa ew gihan Hisiça , ew bi xwe jî nizanin , hemî bê deng mabûn , ji xeynî vê deqa gava ku Alan liufêr nerî û ya dilê xwe jêre got .

Feysel firê m girt , zîqînî ji dûlabê makînê hat :

- Aniha tu bi rastî di bêje ?!

- Alan li ruyê Feysel nerî û dît çawa bûye wek rengê leymûnê .

- belê , tu be ..

- Ma di fikra we de ev leystika zaroka ye ?.

- Na .. ya zilama ye , Hejar bersiv da û keniya .

Ronî di çavên Feysel de nema , ew ji tekisiya xwe derket û Hejar jî bi xwe re derxist û bi xenaqa wî girt .

- Ay .. te ez fetisandim ! bi zorê Hejar peyivî û bîna wî di çikiya .

- Bese , dev ji hevalê min ber de , Alan destê Feysel ji xenaqa Hejar derxist û rica kir ku ew biryara xwe bide :

- An tê were alîkariya min bikî , yan jî perê xwe bigre û here .

Feysel pere ji destê Alan girtin û zû xistin berîka xwe de da ku peşkên baranê li wan ne keve .

Baran xurt bû û Feysel piştî tekisiya xwe da hersê xortan û bajarê Hisça û ajot bi aliyê Qamişlo de .

Hersê heval xenaqa hev , her yekî ji wan lom ji yên din dikir .

- Min zanîbû ku serê wî yê bê namûsa ye , Hejar bi qehir ev gotin li ser şufêrê bavê xwe ji Alan re got .

- Ê destê wî yê egîda ye , Fayo bi tîq tîq got , Hejar destê xwe da qirka xwe bi kufriya çû Fayo .

Alan ket navbera Fayo û Hejar de :

- Bese em hatine tişteki giringtir . Alan armanca hatina wan anî bîra wan . baran hûr di baruya , basên piçûk zû di ber wan re derbas di bûn .

Teksiyek zer li pêşiya wan sekinî , hersê heval siwar bûn .

- Ah ! .. Feysel ! hersê hevalan bi yek dengî bankirin .

- Em herin bi kû de gava ku em wê bi revînin ? Feysel ji Alan pirsî û ziq li wan nerî .

Alan bi dorê li hevalên xwe nerî û bê deng ma çend deqan , dawiyê dîse Feysel pirsî :

- Ma win hîn nizanin hûnê kuve bi çin ? .

- Şam , Fayo ji divla Alan re gote Feysel .

Baran sekinî bû gava ku hersê hevalan ji teksiya Feysel daketin , Hejar di cada Hakob de çû û hat , ewî îşaret da Alê û Fayo gava dît ku kes li dora xanî tune ye , ew li ser cadê sekinî , Feysel di hundurê makîna xwe de rûniştiye , li aliyê din Fayo û Alan ketin (Qehwa) , mala Hakob de .

Ale îşaret da Fayo da ku di bin derencan de rûne û çavê wî li ser deriyê derbaskirinê be .

Alan xwe tewand û hêdî hêdî meşiye , ew giha pencera (Metbexa) mala Hakob .

Gava Alan serê xwe bilind kir û kir piste pist da ku Lena wî bi bîne , lê gava diya Lena derbasî (Metbexê) bû Alan bi lez serê xwe daxist .

Çend caran wilo kir , heta cara dawî Lena bi dengê wî hisiya , Lena hate ber pencerê û Alan bi dengê nizam peyivî :

- Lena , ji Cakê re bêje , va ez li hêviya wê me , ezê wê birevînim .

- Ev tu bi kî re di peyivî ? dengê diya Lena Hate Alan , ewî yekser xwe dûrî pencerê xist .

- Dengê cinan qey hatiye te ? Lena bi henekî gote diya xwe .

Gava diya Lena dît ku kesek li nêzîkî pencerê tune ye ewê serê xwe hejand û çû oda xwe , çawa ew derket Lena bi lez çû pencer vekir .

- Lena ! .

- Ha .. ha .. Alan .

- Te ji Cakê got ? zû jêre bêje .

Girî kete qirka Lena , ew çend deqan bê deng ma , serê xwe hejand :

- Caklîn birin malê , û yekser sibê daweta wê ye .

- Çi !! Alan kire qîrîn , lê zû destê xwe danî ser devê xwe .

- Hişş !! Lena bi dengê nizam ji wî xwest .

- Ez hatibûm wê birevînim .. ah..

- Hiş ..

- Lena , gerek tu xeberê bidê wê ku ezê wê bi revînim , ku ew li ser kursiyê dawetî jî rûniştî be !.

Lena ma bê deng .

- Lena ! tê alîkariya me bike ? .

Lena serê xwe hejand û hêsir ji çavên wê bariyan .

Alan bi xurtî deriyê teksiyê li dû xwe girt , bi xurtî jî kufrî dikir .

Dunya tarî di bû wek tarî bûna dilê Alan û Caklîn , baranek xurt bariya gava Feysel berê teksiyê xwe da Qmişlo .

Li serdaxwaziya Alan , Feysel teksiya xwe hinekî li dora mala Caklîn hinekî ajot , baran xurtir bû , û li cadê n ekes û ne kûs !!.

Feysel berê xwe mala her yekî ji wan , mala Alan ya dawî bû , Feysel destê xwe danî ser milê Alan berî ku dakeve :

- Di kîjan rojê de , kîjan se'etê de ez di xizmeta te de me , û hevala te ji bilî vê teksiyê de ew nayê revandin .

Van gotinên Feysel hunekî dilê Alan xweş kirin :

- Sipas , Alan gote Feysel û herdiwan destê xwe dane hev .

* * *

Her li ser eynî vê cada evîniyê Alan cara yekem Caklîn dît , erê li ser eynî vê cada evîniyê , du malên xwedê hatine avakirin , Kenîştta filla , û ji wê bi wired Camiya musulmanan .

Zilam û pîrekên ku hatibûn Kenîştê , bi teqmên xwe yê reş û qemîsên sipî û girafêtên ciwan li wan bûn , pîrekan jî kirasên xwe yê herî ciwan li xwe kiribûn .

Çawa Lena û Caklîn ji teksitê daketin , çavên wan li Alan ket , yê ku li qozîka cadê sekinî bû , lêvên Alan û Caklîn ji hev dû vebûn û kenîn , li hewîr dorê Caklîn pîrekan di lîland , deng ne di çû Caklîn , ji nişkan ve destê Caklîn kişandin hundirê kenîştê ve .

Hejar û Fayoy li ser cada Medresa (Xezalî -El hûrûriye)sekinî bûn , Feysel jî di teksiya xwe de rûniştî bû , di cada (Kenîştta El-Ermen) li ber deriyê piçûk yê kenîştê .

Baran hêdî hêdî di barî û bayekî sivik li ruyê Alan di xist .

Salona Kenîştê tijî Alem bûn , Caklîn kirasê xwe yê bûkaniyê li xwe kiribû , Zava jî li tenîştê sekinî bû û her ku wî li Caklîn di nerî lê hayê Caklîn ji wî tune bû .

Caklîn li Paş xwe nerî dema ku keşe gotinên xwe yê zewacê di gotin . dengê keşe ne di çûyê , ewê ziq li pîrka xwe nerî û dît çawa lêvên wê di livin bi gotin , ji wê livandina lêvan Caklîn gotinên pîrkê tê di gihîşt :

- (Ya reb ! ya yesûs ! tu miradê qîza lawê min bike bi Alan re , wek dilê hemû dilovan xweş bike gava di gihên hev .. weke ..) .

- Caklîn Asadoryan , tu Zohrab Dîkran qebûl di ke wek .. Keşe got û bi nerînek nerim li Caklîn nerî .

Rûyê Caklîn sor bû , lêvên wê lerizîn , peşkên xwînê hêdî hêdî jip ozê wê dilop kirin li ser kirasê wê yê sipî .

Lena destê Caklîn girt berya ku ew bikeve , ew derxist derve .

Gava bav û diya Caklîn jî derketin Caklîn ji wan xwest ku vegerin hundirê kenîştê . Berya pîrê bi wana re ew çû li ber senemê yesûs û xaçê sekinî :

- Sipas yesûs .. ! .

Pîrê li ber deriyê destanê ma li hêviya Caklîn û Lena . bûk dîse çû ma keşe , bi alîkariya pîrka xwe , pîrê di kenîya û dil xweş bû , her wisa bîna hemî mazûvanan derket gava ku bûk bi selamet vegehiya hundirê kenîştê .

Bav û diya Caklîn rûgeş bûn gava dîtî qîza wan bi bawerî gavên xwe ber bi keşa ve tavêje .

- Ka Lena li kû ma ? diya Lena ji bavê wê pirsî .

- Hiş ! bavê Lena îşaret da dayika Lena .

- Qîza min tu dikare zohrab qebûl bike wek mêr ? .

Keşe ji bûkê pirsî , wek cara din lê vê carê xwîn jip ozê bûkê ne hat .

Guh û çavên mazuvanan ma li bendî devê bûkê .

Bûkê serê xwe bi erê bûn hejand . gava zava şaşika li ber çavê bûkê rahişt ew yekser ji kenîştê der ket :

- Xêre îro wilo di be ! zilamekî kal wilo got , ew li rêza pêşîn rûniştî bû .

Gava bûkê berê xwe da mazûvanan hemiyar bi dengekî gotin wax!!!.

- Lena ! diya Caklîn bankir û dilê wê êşiya , hemî mazûvan têde gihiştin ku Lena ciyê Caklîn girtibû û kirasê wê yê bûkaniyê li xwe kiribû .

* * *

Alan û delala xwe li paş rûniştibûn , Hejar û Fayo li teniştê Feysel cî girtibûn .

Bi tiq tiqa kenê wan , serê şeveqê gihan şama şêrîn , rokê hêdî hêdî xwe belav kir tev şewqa xwe li ser şamê , te di got qey kes li vî bajarî nemaye , tenê ev her pênc kes bûn .

Ev bajar vê şeveqê li ser hesabê van pênc kesan mabû , ne xasim li ser hesabê van herdû dilovanan .

Alan çavê xwe vekir û li delala xwe nerî , ewî li wê nerî û nerî , tiliyên xwe di nav pora wêre birin û anîn , li ser riwê wê yê miliyaketî bir û anî heta ku tiliyên wî gihan ser lêvên wê :

- Delala min Cakî .. roniya çavên min Cakî .

Cakî lêvên xwe ji hev vekirin û tiliyên Alan ramûsandin bêyî ku çavên xwe veke .

Herdû lêv gihan hev , bîna wan her û her bêtir di çikiya , gerim bîna herdû laşan zêdetir bû , û çîçikên Cakî sist bûbûn wek du gilokên pembû .. herdû bi hev derketin azmana û weha jî daketin erdê .

Gava xilas kirin , Alê hêdî hêdî lêvên xwe birin û anîn li ser laşê delala xwe .

Çavên wî li derve ket , dît ku şewqa şeveqê bêtir heye ji şewqa beriya vê şevê ! Ew rabû şilvî tazî û çû ber pencerê , ruyê wî geş bû gava çavê wî li berfê ket .

- Berfa sipî û delal , bê hemdî xwe ev gotinên han ji devê wî derketin .

- Alan li pişt xwe nerî dît ku çawa delala wî li nav ciya wek zarokekê nû ji diya xwe re çêbûyî razaye .

Çixara xwe vexist û nefesên dirêj kişandin , di vê oda wan de ya piçûk dûmana çixarê zû belav bû .

- Were raze ! dengê Caklîn yê ziwa hişt ku Alan berê xwe bide delala xwe :

- Na , tu rabe , were ji xwe re bi nêre .

- Xewa min tê .

Caklîn , we re li berfa sipî û ciwan temaşe bike .

- Berif !.

Caklîn , xwe çend kir ji ser textê xwe , berê xwe da Alan :

- Bi rastî berfe ? .

- Bi hesreta me bû , Alan peyivî , ku me hinek berf bidîta li Qaişlo û niha ..

- Niha maşella çiqas berif , . çiqas ciwan û sipî ye . Caklîn peyivî bê ku fambike Alan çi got .

Alan demekê bê deng ma , ji nişkan ve pirsek hat bîra wî :

- Ev çiqas çêbûye ku em hatine Elmaniya ? .

- Nizanim .. du heftî yan .. bese .

Caklîn çû li masa nêzî text nerî dît ku gulek sor di avê de ye û sê gulên din yê sor û ziwa li teniştaya wan , ew bi lez vegeyriya cem delalê xwe û got :

- Ev bûye nêzîkî meheke me .

- mehek !.

- Erê .

- Çi zû wext di çe . Alan ma bê deng û hê jî li berfê din ere û dawiyê ji Cakî pirsî :

- Lê te çawa naskir ku mehek bûriye ?.

- Ji gulên sor yê ku te ji min re tanîn . Cakê bersiva xwe û hinarên ruyê wê sor bûn.

Gulên sor yê ciwan ku mirov bide delalên xwe . rojekê Alan bi tena xwe çû sûka bajarê xwe li Birêmin , çavê wî li xortekî Elmanî ket û gulek sor di destê wî de . Alan ma û li vî xortî nerî , dît ku keçek dirêj hat û ew himbêz kir , û ji wê rojê de her yekşem Alan gulek sor diyarî delala xwe di kir . her se'et , her roj Alan û Caklîn destên di destê hev de di meşiyên , her tim bi hev re bûn .

- Were li van herdu kesan bi nere , Şêrîn gote Menal . Menal bi acizî hat li ber pencerê sekinî û dît ku xortek û keçek lepên berfê tavêjin hev , û pêde çû :

- Ji roja ku ev herdu hatine vê kampê ew bi hevdûre ne .

- Bese , tu çavnêra xelkê yî ?! Menal bi acizî gote jina xwe .

- Ez! Şêrîn bi matmayî li mêrê xwe vegeyrand .

Şêrîn pencer vekir , bayekî paqij û hînik sînga wê tijekir .

- Pencerê bigre min sare ! Menal ji Şêrîn xwest .

- Bi xwedê erebiya wan weke yam eye !.

- Ji ku deng hatiye te ? Menal bi ziq li pîreka xwe nerî û pirsî :

- Çawa deng nayê min ?.

- Ez dibêjim belkî te ji bo wilo pencer vekir .

Şêrîn li pişt xwe nerî û pencer girt û çû mantoyê xwe li xwe kir .

- Bi kû de ? Menal pirsî .

Şêrîn bê ku bersivê bi de û bi ûft-ûft ji odê derket û derî bi xurtî li dû xwe girt .

Menal û Şêrîn zarokê apê hev bûn , ji dêrikê ne , ev bûbû salek li Elmaniya di vê kampê de bê (îqame) .

Hîna Menal ne gihabû çavê xwe gerim bike , ji nişka ve derî vebû û dengê Şêrîn dihat ku di bêje derbas bibin , carnan bi kurdî carnan bi erebî .

Menal rabû ser xwe û devî wî ma ji hev vekirî :

- Ela .. (Ehlen û sehlen) Menal bê madê xwe xêr hatin da wan , ew rabû çavê xwe şuşt û dawiyê li ser text , li teniştê pîreka xwe cî girt , li hember herdû mêvanên xwe yên ku li ser du kursiyan rûniştibûn .

- Ev Caklîn û Alan ji Qamişlo ne , û Şêrîn berê xwe da mêrê xwe : ev jî Menal mêrê mine .

Gotinê hev kişand û civata wan xweş bû , Caklîn hinekî bi aliyê gurçika xwe girt û ji Şêrîn xwest ku herin cihê destavê .

- Kûde te dêşe ? Şêrîn pirsî .

- Ji zûde gurçikên min ne êşiyane ..

- Gereke haya te ji te hebe , li vir sare .

- belê .. Caklîn bi kurtayî bersiva xwe da û kete qedemgihê de .

Caklîn ji zûde gurçikên wê dêşiyar , hîn gava piçûk bû , ev jî ne cara yekeme ku li Elmaniya di êşe .

Ji ber êşa gurçikan ew gelek caran di giriya . gava Alan di pirsî çima ? ew di girî û di got :

- Ez bêriya dayika xwe , pîrka xwe , bajarê xwe dikim . bersiva wê ev bû , lê ji bo ku Alan çerî ne kişîne ew li pêşiya wî nema digiriya û kenek ne rast li ser rûyê xwe yê ber bi zerbûnê ve di çû datanî .

Her ku wext di bûrî duniya li bajarê Birêmin sartir dibû , tenê gava berif di hat ew sema di şikand , lê gava gava roj derdiket , berfê di çirisand , ezman safî di bû .. wax ! mirov ne di karîbû derkeve derve .

15 ê meha çiriya paşî Alan bankir Menal û Şêrîn da ku meha didiwan ji hatina wan bo Elmaniya şahî bi kin , ji bo gihandina wan hev bi serbestî , li vî welatê serbest .

Şêrîn û Menal nizanîbûn munasebet çiyê , ew dest vala hatin mala Alan , herçar li dora masê rûniştin , Alan û Caklîn xwe xweşik kiribûn , cilên nû li xwe kiribûn .

- Wax! tu di bê qey îro nû daweta we ye , Menal matmayî ji herdû sitêrikên evîndariyê re got , herçar kenyan û Alan qedeha xwe ya tijî wîskî hilda û peyivî :

- Min û Caklîn we xwestiyê îşev ji bo roja dû mehiya me bi hev re , û çend roj kêmtir ji wê ji bo mana me li Elmaniya .

Menal û Şêrîn li hev nerîn :

- Pepûk ! em dest vala hatin . Şêrîn di ber xwe de got Menal yê ku royê wî ji fedya sor bûbû .

- Qisûrê menerin .. Menal lêbûrîn xwest , lê Alan peyva wî birî :

- Hatina we li hember diyariyekê ye .. Alan gote Menal .. û şahiya her çaran berdewamkir bi dil xweşî .

Caklîn rabû ku rahêje xwarinê û mêwe deyne , ew çawan rabû hinekî gêj bû , destê xwe da ber devê xwe û bi lez berê xwe da qedemgehê , Şêrîn bi dû de çû .

Alan rabû ser xwe :

- Xêre , xêre !!.

Şêrîn ew ji hemamê derxist û derî li ber girt .

- Pîroz be birako , pîreka te hemleye , Menal bi bawerî gote Alan .

- Na .. devê Alan ji hev ma .

- Birako ez xwedî tecrube me , Menal gote hevalê xwe û destê wî girt û hejand :

- Pîroz be !.

Alan nikarîbû ji guhê xwe bawer bikê :

- Ew hemleye !.

Ji nişkan ve Alan keniya û rabû kasêta (se'îd yûsiv) xiste musecelê de û dîlan kir !.

Di vê demê de Şêrîn hêdî hat Caklîn danî ser text , rengê ruyê Şêrîn û yê Caklîn ne xweş bûbûn .

Ji kêfa , ji giranbûna serî û ji dengê mûzîkê Alan û Menal dîlana xwe berdewam kirin .

Şêrîn hat tayîp vemirand , herdû zilaman li wê nerîn :

- Yawo bihêle hinekî em kêfbikin , Menal bi zimanekî giran ji Şêrîna xwe xwest .

Çawa çavê Alan li Caklîn ew bi gavên giran çû cem wê , destê xwe xiste destê wê û aniya wê maç kir .

- Delala min te çima ne digot min? .

- Caklîn li Şêrîn nerî , Şêrîn milê xwe bilind kir .

- Ezê .. min ne .. di xwest , devê Caklîn ji hev ma û rengê wê zertir di bû , laşê wê gerimtir di bû .

- Te çima ne digot ku tu hemleye ? Alan bi giranî gote wê .

Caklîn destê Alan bi xwirtî hembêz kir . di vê gavê de Menal Alan kişand da ku Şêrîn di tenişta Caklîn de rûne .

Herdû xort çûne ber pencerê û çixare kişandin , gava pencer vekirin bayekî sar li ruyê herdiwan xist , Alan sînga xwe jê tişekir .

- Çiqas ev ba bêna mirov derdixe ! Menal bi çavên girî û bê ku li Alan temaşe bike jêre got .

- Cak.. Caklîn !! Alan bi xemgînî di ber xwe de got .

Şêrîn kire qîrîn .

Alan çixara xwe wek Menal ji pencerê avêt û hat bi aliyê jaklîn ve .

- Caklîn , delala min ! Alan bang kir .

Caklîn wek laşekî bê can li ser text paldayî bû .

Di wê şevê de (Ambolans) ê Caklîn bire nexweşxanê . Alan û Menal jî bi wan re çûn .

Tevî ku Menal Elman gelekî nizanîbû , lê ewî ji (mumeridê) tê ghişt ku gurçikê Caklîn sekinî ne û hemlbûnê tendurista wê xerabtir kiriye , Alan heme çavên wî li Caklîn û li (mumeridê) bû .

Kîsê oksîcînê li ber devê Caklîn bû , riya nexweşxanê dirêj bû , baranek xurt ji erd û azman dibarî hişt ku şifêrê Ambolansê hêdî hêdî bajoyê .

- Law jêr bêje da ku xurt bike . Alan ji Menal re got da ku bi Elmanî ji şifêr re bêje .

- Bêna xwe veke Alan , ma qey tu nabîne ? Menal bi acizî li Alan vegerand .

Baran bêtir xurt di bû û carnan enterîkên tirumbêlê peşkên baranê didan xwiyakirin , wek hêsirên çavan , wilo diyar di bûn .

Alan bi zîq li wan libên baranê temaşe di kir gava Caklîn şîn bûbû , bê deng , bê vîn , bê nefes .

Ya mumerîde bi Elmanî gote Menal ku Caklîn çû ezmanê xwe dê .

Menal bi çavên hêsir kirî destê xwe danî ser milê Alan û got :

- Serê te sax be !!.

- Alan demekê ma bê deng , çavên wî li libên baranê bûn , gava ku turimbêlên li dû ambûlansê li pêşiya wê dixistin Alan di ber xwe de di got :

- Na .. na .. neçin .. runiya lempên we libên baranê ronîdikin .. ji bo xwedê li pêşiya .. ha..ha..ha mala xwedê ava vaye turumbêlek din li paş me ye , lê ji bo xatirê şeytanan li pêşiya me nexin !.

- Alan .. Alan .. tevî ku Menal dengê xwe bilind di kir , lê hîn Alan di ber xwe de di peyivî .

- Ha..ha.. werin .. werin bajarê Qamişlo ..ha..ha , ji şifêr re bêje ha..ha.. bila xurtir bajo da ku em bi gihin Qamişlo .. bajarê ..ha..ha.

- (La hewle wela qiwete illa billah) , Alan !!Menal serê xwe hejand û bê hemdî wî ev peyv ji devê wî derket .

Alan deriyê ambulansê vekir , mumerîdê îşaret da şufêr da ku raweste . zîqîn ji firêman anî di wê cada ku bi hêsirên ezmana şil bûyî , Alan bi ser devê xwe de ket , xwîn ji dev û pozê wî hat , bê ku haya wî ji xwîna wî hebe , ew çû bi alî tirombêla ku bi dû ambulansê de di meşiya , ew jî sekinî .

Şufêrê Elmanî û pîreka xwe û zarokên xwe behitî man gava dîtin ku yekî biyanî bi xwîn giha wan û li dû wî xortekî biyanî û pîreka Elmanî û zilamê Elmanî bi berdilkên sipî li dû wî di bezin .

- Hêdî hêdî li dû turimbêla me da ..ha..ha..bimeşin da ku libên baranê ha..ha..ha.. xwiyani bikin . Alan bi kurdî gote yê Elmanî .

- Wats .. wats? yê Elmanî li wî vegerand .

Ronî di çavîn Alan de nema , ewî bi ling û serî li turumbêla yê Elmanî dixist .

Baran bêtir xurt di barî , Menal û şufêr dest û piyên Alan girtin û ew xistin ambulensê de .

- Ha..ha.. Cako ..ha..ha.

Ji wê rojê û pêde nema Alan çav li Menal û Şêrîn ket , li cem wî çile dibû buhar , buhar di bû havîn , havîn di bû payîz , payîz di bû çile ..

Her Alan li ber pencerê di rûnişt , porê wî kurkirî , ruyê wî nepixî ji dermanan .

Her ku di bû dema xwarinê , ewî di gel kesên wek xwe xwarin di xwar , dermanê xwe vedixwar û yekser dihat ber pencera oda nexweşxana dînan di ber xwe de di got :

(Qaişlo bajarê evînê .. ha..ha..).

DAWÎ